

PRZEPIS NA DOBRE WYCHOWANIE

Akceptuj - to pierwsza i podstawowa zasada dobrego wychowania dziecka; jeśli nie będziemy akceptować dziecka takim, jakie jest, świetnie to wyczuje i wszystkie nasze wysiłki wychowawcze spełzną na niczym.

Buduj relacje - pamiętajmy, że dziecko nie jest materia, którą należy poddać obróbce, ale taką samą osobą jak my, tylko trochę mniejszą; jeśli będziemy wobec niego szczerzy i prawdziwi, jeśli będziemy się dzielić z dzieckiem swoim życiem, staniemy się bardziej wiarygodni.

Chwal - niektórzy rodzice boją się chwalić swoje dziecko z obawy, że je rozpieszcza; oczywiście nie należy chwalić dziecka zawsze i za wszystko, ale trzeba to robić w sposób mądry, mobilizujący je do jeszcze większej pracy nad sobą.

Dowartościowuj - mówmy dziecku często, że jest dobre i że ma wielką wartość - nie ze względu na to, co robi, ale dlatego, że istnieje; pochwały służą dowartościowywaniu dziecka. Nigdy jednak nie chwalmy, porównując je z innymi, zwłaszcza z rodzeństwem.

Formuj wewnętrznie - dobry rodzic nie podaje dziecku "na talerzu" gotowych reguł życiowych, lecz stara się na różnych płaszczyznach formować jego osobowość tak, żeby było ono zdolne samo siebie wychowywać.

Graj uczciwie - czasem w trudnych sytuacjach wychowawczych brakuje rodzicom cierpliwości i w imię "wyższych racji" wykorzystują swoją fizyczną czy intelektualną przewagę nad dzieckiem; nie jest to uczciwe wyjście z sytuacji i prędzej czy później odbije się negatywnie na naszych relacjach z pociechami.

Hamuj emocje - jeśli chcemy, żeby dziecko było grzeczne i uprzejme w stosunku do nas i innych osób, nie unośmy się gniewem i nie dawajmy upustu swoim emocjom w jego towarzystwie.

Identyfikuj się z dzieckiem - gdy chcemy dziecko o coś poprosić, coś mu nakazać lub czegoś mu zakazać, musimy być

pewni, że kieruje nami dobro dziecka, a nie jakieś inne względy; dlatego zawsze, a zwłaszcza w sytuacjach drażliwych, zanim podejmie się jakiś krok wychowawczy, warto postawić się w sytuacji dziecka.

Jasno formułuj swoje myśli - jeśli czegoś od dziecka oczekujemy, jeśli coś nam się w jego zachowaniu podoba lub nie, musimy to wyrazić w sposób jasny i jednoznaczny; często rodzice chcą, żeby dziecko samo domyśliło się, o co im chodzi, a to zazwyczaj prowadzi do nieporozumień, które mogą mieć bardzo poważne konsekwencje wychowawcze.

KOCHAJ - św. Augustyn powiedział: "**Kochaj i rób, co chcesz**"; wystarczy, że rodzice naprawdę kochają swoje dziecko, a będą dobrze wiedzieli, czego potrzeba, żeby je właściwie wychować; słowo KOCHAJ zawsze wymawiamy w swoim sercu wielkimi literami, bo w nim zawarte są wszystkie inne słowa alfabetu dobrego wychowania dzieci.

Licz się ze zdaniem dziecka - rodzice też są ludźmi i też mogą się mylić, dlatego zawsze warto posłuchać, co dziecko ma do powiedzenia w sprawie swojego zachowania; pamiętajmy, że jeśli rodzice będą się liczyć ze zdaniem dziecka, wtedy i dziecko będzie się liczyć ze zdaniem rodziców, a nie odwrotnie.

Nagradzaj dyskretnie - są rodzice, którzy dobre zachowanie dziecka nagradzają obfitością prezentów; w ten sposób można wychowywać... psa; dziecko potrzebuje nagrody innego rodzaju - uśmiechu, zadowolenia, przytulenia czy innego dyskretnego gestu, który powie mu: "Tak warto postępować".

Opiekuj się - dom rodzinny, jeśli ma być kuźnią charakterów, musi być najpierw ostoją bezpieczeństwa; jeśli od pierwszych chwil życia dziecka będziemy zaspokajać wszystkie jego rzeczywiste potrzeby, możemy być pewni, że ono pozytywnie odpowie również na nasze wymagania.

Pielęgnuj to, co dobre - człowiek jest jak kwiat - rozkwita, gdy się go właściwie pielęgnuje; jeśli widzimy u dziecka dobre zachowanie, piękne cechy charakteru, zwracajmy na nie uwagę, pielęgnujmy je w dziecku i sprawiamy, żeby ono samo umiało je w sobie pielęgnować; pamiętajmy, że więcej pożytku w wychowaniu przynosi podkreślanie zalet dziecka, niż wytykanie jego błędów.

Rozmawiaj - rodzice, którzy wyłącznie wydają polecenia i egzekwują ich wykonanie, nigdy nie odniosą sukcesu

wychowawczego. Jeśli będziemy rozmawiać z dzieckiem cierpliwie i na każdy ważny dla niego temat, zauważymy, że z czasem długie rozmowy w sposób naturalny przerodzą się w krótkie słowa i gesty wzajemnej miłości.

Szanuj - jeśli chcemy, żeby dziecko miało szacunek dla nas i innych osób, musimy je szanować; człowiekowi należy się szacunek niezależnie od jego wieku i wiedzy, jaką posiada; dobrze będzie, jeśli dziecko to zrozumie na przykładzie relacji w swojej rodzinie.

Traktuj poważnie - nikt nie wychowa dobrze swojego dziecka, jeśli będzie je uważał za "głupiutkie stworzonko", którym trzeba sterować jak marionetką w teatrze. Nawet jeśli potrzeby czy problemy dziecka wydają nam się głupie i dziecinne, nie wolno ich bagatelizować; musimy pamiętać o różnicy wieku i doświadczeń, jakie dzielą nas od naszych pociech.

Ucz - nawet najlepsza szkoła nie wychowa dziecka i wiele go nie nauczy, jeśli również dom rodzinny nie będzie szkołą; uczyć dziecko i uczyć się razem z dzieckiem powinniśmy nie tylko wtedy, gdy jeszcze nie chodzi do szkoły, ale przez całe życie.

Wymagaj - pochwały, akceptacja, dowartościowywanie nie stoją w sprzeczności ze stawianiem wymagań; miłość musi być wymagająca; jeśli jednak czegoś od dziecka wymagamy, musimy również egzekwować to aż do skutku.

Zgadź się ze współmałżonkiem - to kluczowa zasada dobrego wychowania dziecka; bo kogo dziecko ma posłuchać, jeśli jeden rodzic mówi co innego niż drugi?

